

Αρ. Αδείας
01-1323

TAX/MΕΙΟ ΚΟΤΜΟΝΑΟΥΤΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὑπόργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 – Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 63ο – ΤΕΥΧΟΣ 675 ●
● ΙΟΥΝΙΟΣ 2021 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Καλή ἐπιτυχία!

Καταξιωμένοι καί πετυχημένοι

Ίετυχημένοι καί καταξιωμένοι τῆς ζωῆς εἶναι μόνο οἱ ἅγιοι. Πάνω ἀπὸ ὅλα τὰ ἀπολυτήρια, κατώρθωσαν ν' ἀποκτήσουν ἓνα ἄλλο ἀπολυτήριο. Δέν πέρασαν ἀπλῶς ἀπὸ τὴ μία τάξι στὴν ἄλλη, ἀπὸ τὴ μία βαθμίδα παιδείας στὴν ἄλλη. Πέρασαν ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό, ἀπὸ τὸ χρόνο στὴν αἰωνιότητα. Πέρασαν ἀπὸ τὸ μηδέν στοῦ Ἄριστα. Ὅλα τὰ μηδενικά καταξιώνονται, ὅταν μπροστά τους βάλῃς τὸ Ἔνα. Οἱ ἅγιοι καταξιώθηκαν ὄχι διότι θεωροῦσαν τὸν ἑαυτό τους σπουδαῖο. Μηδενικό θεωροῦσαν τὸν ἑαυτό τους· μηδενικό ὅμως, πού μπροστά εἶχε τὸν Ἔνα. Καί ὁ Ἔνας, ὁ Πρῶτος καί Μοναδικός, εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὅποιος δέν δίνει τὴν προτεραιότητα στοῦ Ἔνα, στοῦ Κύριου Ἰησοῦ Χριστοῦ, αὐτός οὐσιαστικά δέν ἔχει καμμία ἀξία. Ἔτσι τονίζει ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος: «Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἔστι μου ἀξιος» (Ματθ. ι' 37).

Ἄγιοι! Οἱ καταξιωμένοι τῆς ζωῆς. Ἀφοῦ μέ τὴν ἀγιότητά τους, ἔλαβαν τὴν τιμητικότερη θέσι.

- Δέν κατέκτησαν κάποια σπουδαία θέσι· θέσι προσωρινή καί γήινη. Τοποθετήθηκαν στοῦ οὐράνιο βασιλείο, στὴν ἀμετάθετη δόξα.

- Δέν εἰσέπρατταν μεγάλο μισθό. Εἰσπράττουν τώρα τὴν ἀτέλειωτη δόξα ἀπὸ τὸν μισθαποδότη Χριστό.

- Δέν ἔπαιρναν σπουδαία σύνταξι. Ζοῦν τώρα τὴ σύναξι καί τὴ σύνταξι τους στοῦ οὐρανό. Ἄνῃκουν στὴν τάξι τῶν δοξασμένων πνευμάτων.

- Δέν ἔλαβαν ὡς ἐφάπαξ ὑπέρογκο χρηματικό ποσό. Ἀπολαμβάνουν τώρα τὴν αἰώνια κληρονομία.

Ἄγιοι! Οἱ πετυχημένοι τῆς ζωῆς. Ἔδωσαν ἐξετάσεις στὴν ἐπίγεια πορεία καί ἀρίστευσαν. Τούς ζωγραφίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν Ἀποστολική περικο-

πή, πού διαβάζεται και την Κυριακή των Ἀγίων Πάντων· περικοπή από την προς Ἑβραίους Ἐπιστολή. Σέ διεθνείς, σέ ὀλυμπιακούς ἀγῶνες, θαυμάζουμε τούς πρώτους, τούς πρωταθλητές, πού ὕστερα ἀπό ἀσκησι σκληρή και προπόνησι, πετυχαίνουν μεγάλες νίκες. Ὁ Παῦλος ἀνοίγει τήν αὐλαία ἀγῶνων σπουδαιότερων. Ἀθλητικογράφος τοῦ οὐρανοῦ ὁ Παῦλος, καταγράφει τίς ἐπιτυχίες τῶν ἁγίων, πού δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά ἀγωνιστές, μαχητές, ἀθλητές.

Οἱ ἅγιοι δέν γεννήθηκαν ἅγιοι. Ἐγιναν ἅγιοι μέ τή χάρι τοῦ μεγάλου Θεοῦ και μέ τόν προσωπικό τους πνευματικό ἀγῶνα. «Κατηγονίσαντο βασιλείας» (Ἐβρ. ια' 33). Τούς παρουσιάζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Εἶναι:

- Ἐκεῖνοι, πού παλεύουν μέ θηρία και τά νικᾶοῦν. «Ἐφραξαν στόματα λεόντων» (Ἐβρ. ια' 33).

- Ἐκεῖνοι, πού παλεύουν μέ τό σκληρό και φρικαλέο μέτωπο τῆς φωτιάς κι ὁμως δέν καίγονται. «Ἐσβεσαν δύναμιν πυρός» (Ἐβρ. ια' 34).

- Ἐκεῖνοι, πού μάχονται μέ μυριάδες ἀντιπάλους, μέ ὑπερβολικά ἀνώτερες δυνάμεις, κι ὁμως ἀναδεικνύονται ἀήττητοι. «Ἐγενήθησαν ἰσχυροί ἐν πολέμῳ» (Ἐβρ. ια' 34).

- Ἐκεῖνοι, πού δίνουν τή μάχη τῆς ἀλήθειας και δέν λυγίζουν, και ὅταν ἀκόμη τούς μαστιγώνουν ἤ τούς λιθοβολοῦν ἤ τούς πριονίζουν. «Μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἐτι δέ δεσμῶν και φυλακῆς. Ἐλιθάσθησαν, ἐπίσθησαν (πριονίστηκαν), ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον» (Ἐβρ. ια' 36-37).

- Ἐκεῖνοι, πού παλεύουν μέ τό χειρότερο θηρίο, μέ τήν ἁμαρτία, μέ τή σάρκα, μέ τήν ὕλη, και βγαίνουν νικητές. Φθάνουν στήν ὑπέρβασι τῆς ὀσιακῆς ζωῆς. «Περιήλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι» (Ἐβρ. ια' 37).

Ὑπεράνθρωποι ἀθλητές

Ἄγιοι! Οἱ συγκεκριμένοι ἀθλη-

τές. Ὁ ἅγιος δέν εἶναι κάτι τό ἐξωγήινο. Ὑπεργήινος εἶναι, ἐξωγήινος δέν εἶναι. Ἦσαν, οἱ ἅγιοι, ἄνθρωποι σάν κι ἐμᾶς, πού πετυχαίνουν ὅσα ἐμεῖς δέν θέλουμε, ὄχι δέν μποροῦμε, νά πετύχουμε.

Δέν εἶναι κάποια ἀφηρημένη και γενική ἔννοια ὁ ἅγιος. Εἶναι τό συγκεκριμένο πρόσωπο. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος δέν βλέπει ἀπρόσωπα ἀθλήματα. Βλέπει συγκεκριμένους ἀθλητές.

- Τόν Δαβίδ, πού ὑπεράνθρωπα ἀγωνίστηκε και νίκησε τόν Γολιάθ.

- Τόν Δανιήλ, πού κατά ὑπερφυσικό τρόπο κράτησε κλειστά τά στόματα τῶν πεινασμένων λιονταριῶν.

- Τούς Τρεῖς Παῖδες, πού ρίχθηκαν στό καμίνι τῆς Βαβυλώνας και ὁμως μετέτρεψαν τή φωτιά σέ δροσιά.

- Τόν Στέφανο, πού θαυμαστά δέχτηκε τόν ἄγριο λιθοβολισμό και ξεπέρασε τήν ἀνθρώπινη δυνατότητα, συγχωρώντας τούς δημίους του.

- Τόν Ἡσαΐα, πού μέ ὑπέροχο θάρρος ἔλεγε τόν ἀποστάτη λαό και ὑπεράνθρωπα ὑπέμεινε τό μαρτύριο τοῦ πριονισμού.

Και τό ὑπεράνθρωπο ἀθλημα συνεχίζεται. Οἱ ἅγιοι δέν εἶναι μόνο «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ». Και σήμερα ὑπάρχουν. Συνήθως «ἐξ ἰδίων κρίνομεν τά ἀλλότρια». Βλέπουμε τά δικά μας χάλια και ἀμφιβάλλουμε και γιά τούς ἄλλους. Νομίζουμε, ὅτι ὅλοι εἶναι σάν κι ἐμᾶς, ἀδύνατοι, ἐπιρρεπεῖς στό κακό. Δέν εἶναι ὁμως ἔτσι. Ὑπάρχουν και οἱ ἅγιοι. Λίγοι ἤ πολλοί, ὁ Κύριος γνωρίζει, πάντως ὑπάρχουν οἱ ἅγιοι, οἱ γενναῖοι και σήμερα.

- Τά σκουλήκια ἀμφιβάλλουν, ὅτι ὑπάρχουν και οἱ ἀετοί.

- Οἱ λύκοι ἀμφιβάλλουν, ὅτι ὑπάρχουν και τά πρόβατα.

- Οἱ ταῦροι ἀμφιβάλλουν, ὅτι ὑπάρχουν και τά περιστέρια.

- Τά ἀγκάθια ἀμφιβάλλουν, ὅτι ὑπάρχουν και τά λουλούδια.

- Οἱ ὑπόνομοι ἀμφιβάλλουν, ὅτι ὑπάρχουν και οἱ γάργαρας πηγές.

Σκουλήκια σειρόμενα στήν ὕλη εἴμε-

θα, οί περισσότεροι· αίμοβόροι λύκοι στην ψυχή· ταῦροι θυμοῦ καί ἀκολασίας· ἀγκάθια παθῶν ἀμαρτωλῶν. Σάν νά μή θέλουμε νά δεχτοῦμε, ὅτι ὑπάρχουν κι ἐκεῖνοι, πού δέν εἶναι στά δικά μας χαμερπῆ ἐπίπεδα, ὅτι ὑπάρχουν καί οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς οὔτε στόν ὕπνο μας δέν ἔχουμε δεῖ τήν ἀγιότητα καί τήν ἀγνότητα τῶν καθαρῶν ἀνθρώπων.

Ἔτσι λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἄει μέν, μάλιστα δέ, ὅταν τῶν ἀγίων ἐννοήσω τά κατορθώματα, τότε μοι ἐπέρχεται ἀπαγορεύειν τά κατ' ἐμαντόν, ὅτι οὔδέ ὄναρ πείραν ἐλάβομεν, οἷς ἐκεῖνοι τόν ἅπαντα χρόνον ἐνδιέτριψαν ἄνδρες, οὔχ ἀμαρτημάτων τίνοντες δίκην, ἀλλ' αἰεὶ κατορθοῦντες καί αἰεὶ θλιβόμενοι» (Ε. Π.Ε. 25, 238- 240).

Μετὰ φρασις: Πάντοτε βέβαια, κυρίως ὅμως ὅταν σκεπτόμεθα τά κατορθώματα τῶν ἀγίων, τότε μοῦ ἔρχεται νά ξεχνῶ τά δικά μου, διότι οὔτε στό ὄνειρό μας δέν γνωρίσαμε ὅσα ἐκεῖνοι οἱ ἄνδρες πέρασαν στή ζωή τους, καί αὐτά δέν ἦσαν τιμωρία γιά τά ἀμαρτήματά τους, ἀλλά κατορθώματα μέσα σέ συνεχεῖς θλίψεις.

Τό ὑπεράνθρωπο ἄθλημα συνεχίζεται. Καί στίς μέρες μας ὑπάρχει ὁ ἄθλητής τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀγιότητος. Δέν λέγεται Δανιήλ ὁ ἅγιος, ἡ Δαβίδ, ἡ Σαμψών, ἡ Ἡσαίας, ἡ Στέφανος.

- Λέγεται π.χ. κύρ-Κώστας καί εἶναι σύγχρονος ὑπεράνθρωπος, πού τήν τιμιότητά του δέν τήν προδίδει μέ τίποτα.

- Λέγεται Γιάννης, ὁ σύγχρονος ὑπεράνθρωπος, ὁ νέος μέ τήν ἀκεραιότητα, μέ τήν κρυστάλλινη ἀγνότητα, μέ τήν ἀγάπη στόν Θεό.

- Λέγεται κυρά - Σταυρούλα (συμβολικά ἀναφέρουμε ὀνόματα), πού σηκώνει τόν σταυρό τῆς πολυτεκνίας.

- Λέγεται κυρά - Μορφούλα, πού ἔχει τρία παιδιά ἄρρωστα μέ ἀνίατη ἀσθένεια καί ὅμως δοξάζει τόν Θεό.

- Λέγεται Νικόλας, ὁ κατάκοιτος, πού ὄχι μόνο δέν γογγύζει, ἀλλά καί δοξολογεῖ τόν Κύριο.

- Εἶναι πολλοί οἱ σύγχρονοι ἄγιοι. Εἶναι ὁ ξεριζωμένος καί διωγμένος. Εἶναι ὁ σύγχρονος μάρτυρας. Εἶναι ὁ σύγχρονος ὁμολογητής. Εἶναι ὁ σύγχρονος ἀσκητής. Εἶναι ὁ ἄγνωστος σύγχρονος στρατιώτης, πού παλεύει κατά τοῦ κακοῦ, πού ζῆ τή χάρι τοῦ Πνεύματος, πού εἶναι διαμάντι κρυμμένο μέσα στή λάσπη.

Λογικά ὑπέρλογα

Ἄγιοι! Εἶναι οἱ δυνατοί. Ἡ δύναμῖς τους; Δέν εἶναι δική τους. Ἡ μᾶλλον, προσφορά ἄλλου εἶναι. Ἐκεῖνοι ἀπλῶς τήν ἀποδέχτηκαν καί τήν καλλιέργησαν. Ὀνομάζεται πίστις ἡ δύναμις. «Διά πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν» (Ἐβρ. ια' 33). Τό 11ο κεφάλαιο τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς ἔχει ὀνομασθῆ «Ὑμνος τῆς Πίστεως». Ἡ ἐπιτυχία ἐνός ἀθλητοῦ ἔγκειται συνήθως στό νά μάθη τό μυστικό τοῦ ἀγωνίσματος. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ χριστιανοῦ, τοῦ ἀγίου ἔγκειται στό ὅτι γνωρίζει τό μυστικό τῆς νίκης. Ἡ πίστις πάντοτε νικᾷ. Ὅσα ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στό παραπάνω κεφάλαιο καί ἀναφέρονται στά κατορθώματα τῶν ἀγίων, ὅλα εἶναι λογικῶς ὑπέρλογα!

Ὅταν π.χ. θέλῃς μέ τά χέρια σου νά σηκώσεις ἕναν ὄγκο μαρμάρου, αὐτό φαίνεται παράλογο. Ὅταν ὅμως ἔλθῃ τό ἀνυψωτικό μηχανήμα, ὁ ὄγκος σηκώνεται. Τό παράλογο γίνεται λογικό. Εἶναι ἡ λογική τῆς νέας δυνάμεως. Ἡ πίστις εἶναι ἡ λογική τῆς νέας δυνάμεως, πού ὀνομάζεται Παντοδυναμία καί Ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ.

Ὀνομάζουμε ὑπέρλογα τά κατορθώματα τῆς πίστεως, διότι εἶναι ἀόρατη ἡ δύναμις, πού τά πραγματοποιεῖ. Ἐπειδή ὅμως εἶναι τόσο βέβαιο, ὅτι ὑπάρχει ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ, ὅσο βέβαιο εἶναι ὅτι ὁ ἥλιος λάμπει, καί ἐπειδή εἶναι λογικό νά ἐπεμβαίῃ ὁ Θεός καί νά σώζῃ τόν πιστό, ὅπως εἶναι λογικό μία μητέρα νά προστατεύῃ στήν ἀγκαλιά της

τό βρέφος της, γι' αυτό όσα πετυχαίνει ή πίστις είναι λογικώς υπέρλογα.

• *Ἄν δῆς μπροστά σου λιοντάρια, τί θά κάνης; Θά τούς ἐπιδείξης τό πτυχίο σου; Θά σοῦ τό ξεσχίσουν. Ὁ προφήτης Δαυιήλ ἐπέδειξε τήν πίστι του καί τά ἡμέριψε.*

• *Ἄν φλόγες σέ περιζώσουν ἀπό παντοῦ, τί θά κάνης; Θά δείξης τά χαρτονομίσματά σου; Θά σοῦ τά κάνουν στάχτη οἱ φλόγες. Οἱ Τρεῖς Παῖδες πρόβαλαν τήν πίστι τους καί τό καμίνι τῆς φωτιᾶς μεταβλήθηκε σέ δροσερό ἀναψυκτήριο.*

• *Ἄν τό μικρό παιδί σου πεθάνη, τί θά κάνης; Θά δείξης τήν ὁμορφιά σου; Ἡ χήρα ἐκείνη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἡ ἐλεήμων γυναίκα, ἔδειξε τήν πίστι της καί ἀναστήθηκε τό παιδί της.*

Ὅλες αὐτές οἱ ἐπιτυχίες τῆς πίστεως καί τόσες ἄλλες, πού ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, εἶναι καί πραγματικές, ἀλλά καί συμβολικές. Τό λιοντάρι ὑπάρχει πάντοτε. Ὁρύεται. Εἶναι ὁ Σατανᾶς (Α' Πέτρ. ε' 8). Ἡ φωτιά ὑπάρχει, φουντώνει. Εἶναι οἱ πειρασμοί (Ἐφес. στ' 16). Τό παιδί, πού πέθανε ὑπάρχει. Εἶναι ἡ σύγχρονη νεότητα (Μάρκ. θ' 21-22), πού ἀργοπεθαίνει, δεμένη στίς ποικίλες ἐξαρτήσεις, μέ φοβερότερη τήν ἐξάρτησι τῶν ναρκωτικῶν. Στά φρικιαστικά στοιχεῖα τοῦ κακοῦ τί θ' ἀντιτάξουμε; Ἐνα καί μόνο μπορούμε ἀποτελεσματικά ν' ἀντιτάξουμε: Τήν πίστι.

Βλέπει, προσβλέπει, προβλέπει, ἀποβλέπει

Ὅταν μιλάμε γιά πίστι, ἐννοοῦμε:

• Τή συγκεκριμένη πίστι στόν συγκεκριμένο Θεό, στόν ἐνανθρωπήσαντα Θεό Λόγο, στόν Ἰησοῦ Χριστό.

• Τήν ἀκράδαντη πίστι, πού φράσσει τό δρόμο στήν ἀμφιβολία καί στίς ἀγωνίες.

• Τήν πίστι, πού βλέπει τά «μὴ βλεπόμενα» (Ἐβρ. ια' 1). Ξεκινᾷ ἀπό τή γῆ καί καταλήγει στόν οὐρανό.

• Τήν πίστι, πού προσβλέπει στό Θεό. Οἱ ἅγιοι ἀγωνίζονται «ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτήν Ἰησοῦν» (Ἐβρ. ιβ' 2). Στόν Θεό Ἰησοῦ προσβλέπει. Ἀπό Αὐτόν ἐξαρτᾶται. Πεθαίνει ὁ Θεός; Γιατί, λοιπόν, κλονίζεται ἡ πίστις σου; Γιατί δέν ἔχεις ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στόν αἰώνιο καί παντοδύναμο Θεό;

• Τήν πίστι, πού προβλέπει. Ἡ δική μας πίστις στόν Θεό, ἀποκαλύπτει τήν πιστότητα τοῦ Θεοῦ γιά μᾶς. Εἶναι πιστός ὁ Θεός, δηλαδή, ἀξιόπιστος. Ὅ,τι ἔχει ἐτοιμάσει ἡ ἀγάπη Του, θά προσφερθῆ στόν ἄνθρωπο. Ὅ,τι ἔχει προβλέψει ἡ ἀγαθότητά Του, θά ἐκπληρωθῆ.

Οἱ ἐπαγγελίες τοῦ Θεοῦ, οἱ ὑποσχέσεις, ὅλες θά πραγματοποιηθοῦν. Δέν εἶναι δυνατόν νά πῆ ψέματα ὁ Θεός.

Ἄρκεῖ ἡ δική Του πίστις (ἀξιόπιστία) νά βρῆ ἀνταπόκρισι στή δική μας πίστι (ἐμπιστοσύνη). Ἡ πίστις τοῦ Θεοῦ προβλέπει τή δική μας σωτηρία καί τή δόξα μας. «Τοῦ Θεοῦ περί ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρίς ἡμῶν τελειωθῶσιν» (Ἐβρ. ια' 40).

• Τήν πίστι τέλος, πού ἀποβλέπει. Δύο οἱ στόχοι τῆς πίστεως.

Ὁ ἕνας εἶναι τωρινός. Εἶναι ἡ ἀγάπη. Γι' αὐτό ὑπάρχει ἡ πίστις στή ζωὴ αὐτή, γιά τήν ἀγάπη. Εἶναι τό δέντρο, πού ἀποδίδει τούς καρπούς τῆς ἀγάπης, τῶν ἀγαθῶν ἔργων.

Ὁ ἄλλος εἶναι μελλοντικός. Εἶναι ἡ ἐλπίδα. «Ἔστι δέ πίστις ἐλπιζομένων ὑπόστασις» (Ἐβρ. ια' 1). Μέ τά κυάλια τῆς πίστεως βλέπουμε τήν ἐλπίδα. Βλέπουμε ὡς παρόντα τά μέλλοντα. Βλέπουμε τά ἐλπιζόμενα καί προσδοκώμενα ὡς γεγονότα.

Μέ τήν πίστι ὁ ἄνθρωπος πατᾶ στή γῆ, ἀλλά πετᾶ στόν οὐρανό. Περπατᾷ μέ τό βλέμμα ψηλά. «Διά πίστεως περιπατοῦμεν, οὐ διά εἶδους» (Β' Κορ. ε' 7).

Ἄρχιμ. Δαυιήλ Γ. Ἀεράκης

Λόγος τοῦ Κολοκοτρώνη στὴν Πνύκα

Εἰς τὸν τόπο τοῦτο, ὅπου ἐγὼ πατῶ σήμερα, ἔπατοῦσαν καὶ ἐδημηγοροῦντο τὸν παλαιὸ καιρὸ ἄνδρες σοφοί, καὶ ἄνδρες μέ τούς ὁποίους δέν εἶμαι ἄξιος νά συγκριθῶ καὶ οὔτε νά φθάσω τά ἴχνη των. Ἐγὼ ἐπιθυμοῦσα νά σᾶς ἰδῶ, παιδιὰ μου, εἰς τὴν μεγάλη δόξα τῶν προπατόρων μας, καὶ ἔρχομαι νά σᾶς εἰπῶ, ὅσα εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀγῶνος μας καὶ πρό αὐτοῦ καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτόν ὁ ἴδιος ἐπαρατήρησα, καὶ ἀπ' αὐτά νά κάμωμε συμπερασμούς καὶ διὰ τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν σας, μολονότι ὁ Θεὸς μόνος ἠξεύρει τά μέλλοντα. Καὶ διὰ τούς παλαιούς Ἑλληνας, ὁποίας γνώσεις εἶχαν καὶ ποία δόξα καὶ τιμὴν ἔχαιραν κοντά εἰς τά ἄλλα ἔθνη τοῦ καιροῦ των, ὁποίους ἥρωας, στρατηγούς, πολιτικούς εἶχαν, διὰ ταῦτα σᾶς λέγουν καθ' ἡμέραν οἱ διδάσκαλοί μας καὶ οἱ πεπαιδευμένοι μας. Ἐγὼ δέν εἶμαι ἀρκετός. Σᾶς λέγω μόνον πὼς ἦταν σοφοί, καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἐπῆραν καὶ ἐδανείσθησαν τά ἄλλα ἔθνη τὴν σοφίαν των.

Εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον κατοικοῦμε, ἑκατοικοῦσαν οἱ παλαιοὶ Ἑλληνες, ἀπὸ τούς ὁποίους καὶ ἡμεῖς καταγόμεθα καὶ ἐλάβαμε τὸ ὄνομα τοῦτο. Αὐτοὶ διέφεραν ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τὴν θρησκείαν, διότι ἐπροσκυνοῦσαν τίς πέτρες καὶ τά ξύλα. Ἀφοῦ ὕστερα ἦλθε στὸν κόσμον ὁ Χριστὸς, οἱ λαοὶ ὅλοι ἐπίστευσαν εἰς τὸ Εὐαγγέλιό Του, καὶ ἔπαυσαν νά λατρεύουν τά εἰδῶλα. Δέν ἐπῆρε μαζί Του οὔτε σοφοὺς οὔτε προκομμένους, ἀλλ' ἀπλοὺς ἀνθρώπους, χωρικούς καὶ ψαράδες, καὶ μέ τὴ βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔμαθαν ὅλες τίς γλῶσσες τοῦ

κόσμου, οἱ ὁποῖοι μολονότι ὅπου καὶ ἂν ἔβρισκαν ἐναντιότητες καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ τύραννοι τούς κατέτρεχαν, δέν ἠμπόρεσε κανένας νά τούς κάμη τίποτα. Αὐτοὶ ἐστερέωσαν τὴν πίστιν.

Οἱ παλαιοὶ Ἑλληνες, οἱ πρόγονοί μας, ἔπεσαν εἰς τὴν διχόνοιαν καὶ ἐτρώγονταν μεταξύ τους, καὶ ἔτσι ἔλαβαν καιρὸ πρῶτα οἱ Ρωμαῖοι, ἔπειτα ἄλλοι βάρβαροι καὶ τούς ὑπόταξαν. Ὑστερα ἦλθαν οἱ Μουσουλμάνοι καὶ ἔκαμαν ὅ,τι ἠμποροῦσαν, διὰ νά ἀλλάξῃ ὁ λαὸς τὴν πίστιν του. Ἐκοψαν γλώσσας εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατο νά τὸ κατορθώσουν. Τὸν ἕναν ἔκοπταν, ὁ ἄλλος τὸ σταυρὸ τοῦ ἔκαμε...

Ὁ λαὸς, στερημένος ἀπὸ τά μέσα τῆς προκοπῆς, ἐκατήντησεν εἰς ἀθλίαν κατάστασι, καὶ αὐτὴ αὐξαινει κάθε ἡμέρα χειρότερα. Διότι, ἂν εὐρίσκετο μεταξύ τοῦ λαοῦ κανεῖς μέ ὀλίγην μάθησι, τὸν ἐλάμβανε ὁ κληρὸς, ὅστις ἔχαιρε προνόμια, ἢ ἐσύρετο ἀπὸ τὸν ἔμπορο τῆς Εὐρώπης ὡς βοηθὸς του ἢ ἐγίνετο γραμματικὸς τοῦ προεστοῦ.

Καὶ μερικοί, μὴν ὑποφέροντες τὴν τυραννίαν τοῦ Τούρκου καὶ βλέποντας τίς δόξες καὶ τίς ἡδονές ὅπου ἀνελάμβαναν αὐτοί, ἄφηναν τὴν πίστιν τους καὶ ἐγίνοντο Μουσουλμάνοι. Καὶ τοιοῦτοτρόπως κάθε ἡμέρα ὁ λαὸς ἐλίγνευε καὶ ἐπτώχαινε.

Εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχημένην κατάστασι μερικοὶ ἀπὸ τούς φυγάδες γραμματισμένους ἐμετάφραζαν καὶ ἔστελναν εἰς τὴν Ἑλλάδα βιβλία. Καὶ εἰς αὐτούς πρέπει νά χρωστοῦμε εὐγνωμοσύνη, διότι εὐθύς ὅπου κανένας ἀνθρωπος ἀπὸ τὸ λαὸ ἐμάνθανε τά κοινὰ γράμματα, ἐδιάβαζεν αὐτά τά βιβλία καὶ ἔβλεπε ποίους εἶχαμε προγόνους, τί ἔκαμεν ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Ἄριστείδης καὶ ἄλλοι πολλοὶ παλαιοὶ μας, καὶ ἐβλέπαμε καὶ εἰς ποίαν κατάστασι εὐρισκόμεθα τότε. Ὅθεν μᾶς ἦλθεν εἰς τὸν νοῦ νά τούς μιμηθοῦμε καὶ νά γίνουμε εὐτυχέστεροι. Καὶ ἔτσι ἔγινε καὶ ἐπροόδευσε ἡ Ἐταιρεία.

Ὅταν ἀποφασίσαμε νά κάμωμε τὴν Ἐπανάστασι, δέν ἐσυλλογισθήκαμε οὔτε πόσοι εἶμεθα οὔτε πὼς δέν ἔχομε ἄρματα οὔτε ὅτι οἱ Τούρκοι ἐβαστοῦσαν τά κάστρα καὶ τὰς πόλεις οὔτε κανένας φρόνιμος μᾶς

εἶπε «ποῦ πᾶτε ἐδῶ νά πολεμήσετε μέ σιταροκάραβα βατσέλα;», ἀλλά ὡς μία βροχή ἔπεσε εἰς ὄλους μας ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐλευθερίας μας, καί ὄλοι, καί ὁ κλῆρος μας καί οἱ προεστοί καί οἱ καπεταναῖοι καί οἱ πεπαιδευμένοι καί οἱ ἔμποροι, μικροί καί μεγάλοι, ὄλοι ἐσυμφωνήσαμε εἰς αὐτό τό σκοπό καί ἐκάμαμε τήν Ἐπανάστασι.

Εἰς τόν πρῶτο χρόνο τῆς Ἐπαναστάσεως εἴχαμε μεγάλη ὁμόνοια καί ὄλοι ἐτρέχαμε σύμφωνοι. Ὁ ἕνας ἐπῆγεν εἰς τόν πόλεμο, ὁ ἀδελφός του ἔφερνε ξύλα, ἡ γυναίκα του ἐζύμωνε, τό παιδί του ἐκουβαλοῦσε φωμῖα καί μπαρουτόβολα εἰς τό στρατόπεδον. Καί ἐάν αὐτή ἡ ὁμόνοια ἐβαστοῦσε ἀκόμη δύο χρόνους, ἠθέλαμε κυριεύσει καί τήν Θεσσαλία καί τήν Μακεδονία καί ἴσως ἐφθάναμε καί ἕως τήν Κωνσταντινούπολι. Τόσον τρομάξαμε τούς Τούρκους, ὅπου ἀκούγαν Ἑλληνα καί ἔφρουγαν χίλια μίλια μακρά. Ἐκατόν Ἑλληνες ἔβαζαν πέντε χιλιάδες ἐμπρός, καί ἕνα καράβι μιά ἀρμάδα.

Ἄλλά δέν ἐβάσταξεν. Ἀπό τότε πού ἤρχισεν ἡ διχόνοια, ἐχάθη ἡ πρώτη ὁμόνοια. Καί ὅταν ἔλεγες τόν Κώστα νά δώση χρήματα διά τό ἔθνος ἢ νά ὑπάγη εἰς τόν πόλεμο, τοῦτος ἐπρόβαλλε τόν Γιάννη.

Καί μ' αὐτόν τόν τρόπο κανεῖς δέν ἠθελε οὔτε νά συνδράμη οὔτε νά πολεμήσῃ. Καί τοῦτο ἐγίνετο, ἐπειδή δέν εἴχαμε ἕνα ἀρχηγό καί μίαν κεφαλή. Ἄλλά ἕνας ἔμπαινε πρόεδρος ἕξι μῆνες, ἐσηκώνετο ὁ ἄλλος καί τόν ἔρριχνε καί ἐκάθετο αὐτός ἄλλους τόσους, καί ἔτσι ὁ ἕνας ἠθελε τοῦτο καί ὁ ἄλλος τό ἄλλο. Ἴσως ὄλοι ἠθέλαμε τό καλό· πλὴν καθένας κατά τή γνώμη του.

Ὅταν προστάζουνε πολλοί, ποτέ τό σπίτι δέν χτίζεται οὔτε τελειώνει. Ὁ ἕνας λέγει ὅτι ἡ πόρτα πρέπει νά βλέπη εἰς τό ἀνατολικό μέρος, ὁ ἄλλος εἰς τόν ἀντικρινό καί ὁ ἄλλον εἰς τόν βορέα. Μέ τοῦτο τόν τρόπο δέν χτίζεται ποτέ τό σπίτι, ἀλλά πρέπει νά εἶναι ἕνας ἀρχιτέκτων, ὅπου νά προστάξῃ πῶς θά γενῆ. Παρομοίως καί ἡμεῖς ἐχρειαζόμεθα ἕναν ἀρχηγό καί ἕναν ἀρχιτέκτονα, ὅστις νά προστάξῃ, καί οἱ ἄλλοι νά ὑπακούουν καί νά ἀκολουθοῦν. Ἄλλ' ἐπειδή εἴμεθα εἰς τέτοια κατάστασι ἐξ αἰτίας τῆς διχονοίας, μᾶς ἔπεσε ἡ Τουρκιά ἐπάνω μας καί κοντέψαμε νά

χαθοῦμε, καί εἰς τούς στερινοὺς ἑπτὰ χρόνους δέ κατορθώσαμε μεγάλα πράγματα. Εἰς αὐτήν τήν κατάστασι ἔρχεται ὁ βασιλεύς, τά πράγματα ἡσυχάζουν καί τό ἐμπόριο καί ἡ γεωργία καί οἱ τέχνες ἀρχίζουν νά προοδεύουν, καί μάλιστα ἡ παιδεία...

...Πρέπει νά φυλάξετε τήν πίστι σας καί νά τήν στερεώσετε, διότι, ὅταν ἐπιάσαμε τά ἄρματα, εἴπαμε **πρῶτα ὑπέρ πίστεως καί ἔπειτα ὑπέρ πατρίδος**. Ὅλα τά ἔθνη τοῦ κόσμου ἔχουν καί φυλάττουν μία θρησκεία. Καί αὐτοί οἱ Ἑβραῖοι, οἱ ὁποῖοι κατετρέχοντο καί μισοῦντο καί ἀπό ὅλα τά ἔθνη, μένουν σταθεροί εἰς τήν πίστι τους.

Νά μήν ἔχετε πολυτέλεια, νά μήν πηγαίνετε εἰς τούς καφενέδες καί τά μπιλιάρδα. Νά δοθῆτε εἰς τάς σπουδάς σας καί καλύτερα νά κοπιάσετε ὀλίγον, δύο καί τρεῖς χρόνους, καί νά ζήσετε ἐλεύθεροι, παρά νά περάσετε τέσσαρους πέντε χρόνους τῆ νεότητά σας, καί νά μείνετε ἀγράμματοι, νά σκλαβωθῆτε εἰς τά γράμματά σας. Νά ἀκούετε τάς συμβουλὰς τῶν διδασκάλων καί γεροντοτέρων, καί, κατά τήν παροιμία, μύρια ἤξευρε καί χίλια μάθαινε. Ἡ προκοπή σας καί ἡ μάθησίς σας νά μήν γίνῃ σκεπάρνι μόνο διά τό ἄτομό σας, ἀλλά νά κοιτάζῃ τό καλό τῆς κοινότητος, καί μέσα εἰς τό καλό αὐτό εὐρίσκεται καί τό δικό σας.

Ἐγώ, παιδιά μου, κατά κακή μου τύχη, ἐξ αἰτίας τῶν περιστάσεων, ἔμεινα ἀγράμματος, καί διά τοῦτο σᾶς ζητῶ συγχώρησι, διότι δέν ὁμιλῶ καθὼς οἱ δάσκαλοί σας. Σᾶς εἶπα ὅσα ὁ ἴδιος εἶδα, ἤκουσα καί ἐγνώρισα, διά νά ὠφεληθῆτε ἀπό τά ἀπερασμένα καί ἀπό τά κακά ἀποτελέσματα τῆς διχονοίας. Νά ἔχετε ὁμόνοια. Ἐμᾶς μή μᾶς τηρᾶτε πλέον. Τό ἔργο μας καί ὁ καιρός μας ἐπέρασε. Τήν ἡμέρα τῆς ζωῆς μας θέλει διαδεχθῆ ἡ νύκτα τοῦ θανάτου μας, καθὼς τήν ἡμέραν τῶν Ἀγίων Ἀσωμάτων θέλει διαδεχθῆ ἡ νύκτα καί ἡ αὐριανή ἡμέρα.

Εἰς ἐσᾶς μένει νά ισάσετε καί νά στολίσετε τόν τόπο, ὅπου ἡμεῖς ἐλευθερώσαμε. Καί διά νά γίνῃ τοῦτο, πρέπει νά ἔχετε ὡς θεμέλια τῆς πολιτείας τήν ὁμόνοια, τήν θρησκεία καί τήν φρόνιμον ἐλευθερία.

(Ἐκδοσις Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Μάρτιος 2005)

Ἀθλητής τῆς πίστεως

† Πασχάλης Γλώσσης

Τίς μέρες τοῦ Πάσχα ἤθελε κοντά Του ὁ Κύριος στήν οὐράνια γιορτή τῆς Ἀναστάσεως τό ἐκελεκτό Του παιδί, τόν Πασχάλη. Στή γῆ τό Πάσχα δέν τό χάρηκε. Βρέθηκε σέ νοσοκομεῖο τῆς Θεσσαλονίκης, βαρειά κτυπημένος ἀπό τό θανατηφόρο κορωνοϊό.

• Ὅσοι τόν γνώρισαν, ἀνθρωπίνως πόνησαν. «Κλαυθμός μεγάλος» ἔγινε ἀπό τά πιστά μέλη τῆς Θεσσαλονίκης, γιατί δέν θά ξαναδοῦν τά σπινθηροβόλα μάτια τοῦ Πασχάλη καί τό πλατύ του χαμόγελο. Λυπήθηκαν, γιατί ἔφυγε ὁ ζωντανός κατηχητής, ὁ φλογερός θεολόγος, ὁ φίλος τῶν παιδιῶν καί τῶν νέων, τό καμάρι τῆς νεανικῆς χριστιανικῆς συντροφιάς, ὁ φέρελπις συνεργάτης κάθε ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου.

• Ὁ Πασχάλης Γλώσσης γεννήθηκε τό 1982 στή Σίνδο τῆς Θεσσαλονίκης. Μαθήτευσε ὡς χριστιανός μαθητής καί φοιτητής κοντά στή φλογερή ὑπαρξι τῆς ἐν Θεσσαλονίκη Ἐκκλησίας, πού ὀνομάζεται Στέργιος Σάκκος (ἡμέρα τοῦ Πάσχα ἔφυγε κι ἐκεῖνος γιά τούς οὐρανούς, τό 2013).

• Σπούδασε τή Θεολογία, ἀγάπησε τήν ἱερή ἐπιστήμη, ὑπῆρξε ἐραστής τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καί ἐτοιμαζόταν γιά τό διδακτορικό του στή Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης.

• Ἦταν ὁ νέος μέ πάθος γιά τήν πατρίδα, καί μάλιστα τή Μακεδονία, μέ πόθο γιά τήν ἐξάπλωσι τοῦ εὐαγγελίου στίς νεανικές κυρίως ψυχές, μέ χαμόγελο εἰλικρινοῦς χαρᾶς, πού πήγαζε ἀπό τή βαθειά του πίστι, μέ παλμό γιά τή διάδοσι τοῦ κηρύγματος, μέ παιδική καί νεανική ὄρεξι γιά ἕνα σωστό ἀθλητισμό, ὅπου οἱ νέοι τοῦ Χριστοῦ βρίσκουν τήν ἀληθινή ψυχαγωγία.

• Ὁ μακαριστός Γλώσσης (Πασχάλης) εἶχε μάθει καλά τή γλώσσα τῆς ἀγάπης, ἀλλά καί τή γλώσσα τῆς ἐπικοινωνίας μέ τή νεανική χριστιανική κοινότητα. Εἶχε βροῆ μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ τόν τρόπο νά μαγνητίζει εἴτε ὡς κατηχητής, εἴτε ὡς κήρυκας, εἴτε ὡς στέλεχος κατασκηνώσεως, εἴτε ὡς προπο-

νητής σέ ἀρκετά ἀθλήματα. Τόν τελευταῖο μάλιστα καιρό εἶχε γίνει μέλος τῆς παγκόσμιας ὁμοσπονδίας προπονητῶν στήν ἐπιτραπέζια ἀντισφαίρισι (πίνγκ-πόνγκ).

• Σέ ἡλικία 39 ἐτῶν θέλησε ὁ Κύριος τῆς Ἀναστάσεως νά τόν καλέση κοντά Του. Ἐφυγε στίς 5 Μαΐου, τήν Διακαινήσιμο ἐβδομάδα. Φτερούγισε ἡ ψυχή του πρός τούς «καινούς οὐρανούς», γιά νά ζῆ «εἰς αἰῶνας αἰῶνων» τήν «καινή» ἡμέρα.

• Πρωτοστατοῦσε στούς ἀγῶνες γιά τήν ἐπίγεια πατρίδα μας, γιά τήν Ἑλλάδα, καί ἰδίως γιά τήν ἐλληνικότητα τῆς Μακεδονίας. Τώρα χαίρεται στήν ἀληθινή μας πατρίδα, στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τήν ἀτέλειωτη. Ἐκεῖ, θέλουμε νά πιστεύουμε, τόν ὑποδέχτηκε καί ὁ πνευματικός του πατέρας, ὁ μακαριστός φλογερός κήρυκας τῆς Ἐκκλησίας Στέργιος Σάκκος.

• Ψάλλε, χαρούμενε ἐργάτα τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου, ψάλλε μαζί πλέον μέ τούς ἀγγέλους τό «Χριστός Ἀνέστη».

«Ἐκτυπώτερον» Πάσχα, ζῆς τώρα τό Πάσχα, ἀγαπητέ Πασχάλη.

π.Δ.Α.

Ἰατρός ἱεραπόστολος

† Παπασπηλιόπουλος Πολύκαρπος

Πλήρης ἡμερῶν (95 ἐτῶν) ἐξεδήμησε στίς 16 Ἀπριλίου ὁ εὐσεβής ἱατρός Πολύκαρπος Παπασπηλιόπουλος. Σπουδαῖος χειρουργός, δρ. τῆς Ἰατρικῆς.

Ἀπό τόν ἱερέα πατέρα του κληρονόμησε τήν εὐλάβεια. Μαζί μέ τόν ἀδελφό του π. Ἰγνάτιο ἀποτελοῦσαν τό ζωντανό δίδυμο τῆς χριστιανικῆς κινήσεως τοῦ Πειραιᾶ.

Γιά πολλές δεκαετίες διακονοῦσε στόν Πειραιικό Φάρο Πειραιῶς. Παρῶν σέ ὄλες τίς ὀμιλίες καί ἐκδηλώσεις.

Εὐχάριστος, εὐγενής καί ταπεινός. Προτιμοῦσε ἄλλους νά προβάλλη. Ἀπό τόν Πειραιικό Φάρο τώρα βρίσκεται ὑπό τό ἔκλαμτρο Φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἡ προσευχή τῆς Ἐκκλησίας

Πρός τίς πηγές τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας. Ἄς δοῦμε πρῶτα τούς λόγους καί τό ὑπόδειγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας, καί ὕστερα τή λατρευτική ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ **Ἐκκλησία τῆς παραδόσεως**. Ἡ **διδασκαλία** τῆς καί ἡ **λατρεία** τῆς εἶναι συνέχεια τῆς διδασκαλίας καί τῆς λατρείας τῶν ἀποστολικῶν χρόνων. Ὁ **ἄμβωνάς** τῆς εἶναι ὁ ἀντίλαλος τῆς ἐπί τοῦ Ὁρους ὁμιλίας καί τῆς ἐν γένει διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. Καί ἡ **ἅγια Τράπεζα** ἔχει τόν ἴδιο Θεσαυρό, πού εἶχε καί ἡ Τράπεζα τοῦ ὑπερώου τῆς Ἱερουσαλήμ, ἡ Τράπεζα τοῦ ὑπερώου τῆς Τρωάδας, ἡ Τράπεζα τῶν κατακομβῶν.

- Ἡ λατρευτική σύναξις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ συνέχεια, ἡ μᾶλλον ἡ ἐπανάληψις τοῦ **Μυστικοῦ Δείπνου**. Ἐντολή τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου μας, τοῦ προσφέροντος καί προσφερομένου, ἦταν νά ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς ἡ θυσία τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. «*Τοῦτό ἐστι τό σῶμά μου τό ὑπέρ ὑμῶν διδόμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τήν ἐμήν ἀνάμνησιν*» (Λουκ. κβ' 19). Καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος, μιλώντας γιά τό μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας στό 11ο κεφάλαιο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους, τονίζει τό βασικό αὐτό στοιχεῖο, ὅτι δηλαδή δέν τελεῖται κάτι πού τό ἀνακάλυψαν οἱ Ἀπόστολοι, ἀλλά τελεῖται κάτι πού τό παρέλαβαν ἀπό τόν Χριστό. «*Ἐγώ παρέλαβον ἀπό τοῦ Κυρίου ὁ καί παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτί ἧ παρεδίδοδοτο ἔλαβεν ἄρτον καί εὐχαριστήσας ἔκλασε καί εἶπε· Λάβετε, φάγετε... Ὡσαύτως καί τό ποτήριον μετά τό δειπνήσαι λέγων· Τοῦτο τό ποτήριον ἡ καινή διαθήκη...*» (ια' 23-25).

- Γιά τήν Ἐκκλησία δύο εἶναι τά βασικά: τό **κήρυγμα** καί ἡ **θεία Εὐχαριστία**. Καί γιά τά δύο τονίζεται, ὅτι μεταδίδονται ὅπως παρελήφθησαν. Γιά τήν θεία Εὐχαριστία εἶναι τό χωρίο πού ἀναφέραμε. Γιά τό κήρυγμα τό χωρίο στήν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολή: «*Γνωρίζω ὑμῖν, ἀδελφοί, τό εὐαγγέλιον τό εὐαγγελισθέν ὑπ' ἐμοῦ ὅτι οὐκ ἔστι κατά ἄνθρωπον· οὐδέ γάρ ἐγώ παρά ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτό οὔτε ἐδιδάχθην, ἀλλά δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ*» (α' 11-12).

- Εἰδικότερα ὡς πρὸς τήν λατρευτική σύναξι, εἶναι καί αὐτή μία **παράδοσις**. Ὁ Χριστός δέν ἦλθε νά ἠθικοποιήσῃ μεμονωμένα τά ἄτομα, ἀλλ' ἦλθε νά σώσῃ τόν ἄνθρωπο. Καί ὁ ἄνθρωπος σώζεται μέσα στήν Ἐκκλησία, μέσα στή συναγωγή τῆς Ἐκκλησίας, μέσα στή σύναξι τῆς Ἐκκλησίας.

- Ἐκκλησία ἵδρυσε ὁ Χριστός. **Ἐκκλησία** ἀπετέλεσαν οἱ Ἀπόστολοι. Σέ σύναξι ἦρθε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον τήν ἡμέρα τῆς **Πεντηκοστῆς**. «*Ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδόν ἐπί τό αὐτό*» (Πράξ. β' 1).

- Στή σύναξι ἦταν ἰσχυρή ἡ προσευχή τῶν πρώτων χριστιανῶν. Ἦταν ἡ **προσευχή τῆς Ἐκκλησίας**. Φαίνεται καί στή φυλάκισι τοῦ Πέτρου. Ἡ Ἐκκλησία συναγμένη προσεύχεται. «*Ὁ μέν Πέτρος ἐτηρεῖτο ἐν τῇ φυλακῇ· προσευχή δέ ἦν ἐκτενῆς γινομένη ὑπό τῆς ἐκκλησίας πρὸς τόν Θεόν ὑπέρ αὐτοῦ*» (Πράξ. ιβ' 5). Καί ὅταν ὁ Πέτρος μέ τήν προσευχή τῆς Ἐκκλησίας ἀπελευθερώνεται καί βγαίνει ἀπό τή φυλακή, στή σύναξι τῆς Ἐκκλησίας πορεύεται. Γνωρίζει, ὅτι ἐκεῖ, στό

ὑπερῶο τῆς Μαρίας (μητέρας τοῦ Μάρκου), θά βρῆ συναθροισμένη τήν Ἐκκλησία. «Συνιδὼν τε ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν Μαρίας τῆς μητρός Ἰωάννου τοῦ ἐπικαλουμένου Μάρκου, οὗ ἦσαν ἱκανοὶ συνηθροισμένοι καὶ προσευχόμενοι» (Πράξ. ιβ' 12).

● Ὁ Πέτρος βγαίνει ἀπὸ τῆ φυλακῆ μέ τὴν προσευχὴ τῆς συναθροισμένης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων. Καὶ ὁ Παῦλος βγαίνει στὸ ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς πάλι μέ τὴν προσευχὴ καὶ τὴ νηστεία τῆς συναθροισμένης Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας. «Λειτουργούντων αὐτῶν τῷ Κυρίῳ καὶ νηστευόντων εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· Ἀφορίσατε δὴ μοι τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον εἰς τὸ ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτούς» (Πράξ. ιγ' 2-3).

● Τό ὅτι ἡ προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς λατρευτικῆς συνάξεως, ἔχει πολὺ μεγαλύτερη δύναμι ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ προσευχὴ, φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν Ἀποστολικῶν Πατέρων. Νά τί λέει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος στήν πρός Ἐφεσίους ἐπιστολή του: «Εἰ ἑνός καὶ δευτέρου προσευχὴ τοσαύτην ἰσχύν ἔχει, πόσω μᾶλλον ἢ τε τοῦ ἐπισκόπου καὶ πάσης τῆς ἐκκλησίας; Ὁ οὖν μὴ ἐρχόμενος ἐπὶ τὸ αὐτό, οὗτος ἦδη ὑπερηφανεῖ καὶ ἑαυτὸν διέκρινεν» (Ἰγνάτιος πρός Ἐφεσίους 5,2-3).

● Γιά τὴ δύναμι τῆς λατρευτικῆς προσευχῆς τῆς πρώτης Ἐκκλησίας ἀξίζει νά δοῦμε ἓνα κείμενο τοῦ ἀειμνήστου **Κωνσταντίνου Καλλινίκου**, μεγάλης ἐκκλησιαστικῆς μορφῆς τοῦ 20οῦ αἰ. Στὸ κείμενο αὐτὸ περιγράφεται ἡ ζωὴ τῶν κατακομβῶν:

«Οὐδέποτε ἡ κοινωνία ζώντων καὶ τεθνεώτων ἢ στρατευομένης καὶ θριαμβευούσης Ἐκκλησίας ἐξεδηλώθη ἰσχυρότερον ἢ ἐν τοῖς εὐκτηρίοις τόποις. Οὐδέποτε πρός τοὺς οὐρανοὺς ἀνεπέμφθησαν προσευχαὶ θερμότεραι. Οὐδέποτε ἀπεδείχθη ψηλαφότερον ὁ σκοπὸς τῆς νέας θρησκείας ὡς νεκρώσεως τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καὶ ριζικῆς ἀναγεννήσεως ἐν Χριστῷ. Ἀλλά καὶ οὐδέποτε παρεστάθη ζωρότερον ἢ ἀντίθεσις μεταξὺ Χριστοῦ καὶ Σατάν, Εὐαγγελίου καὶ κόσμου. Ἐνωθεν ἢ κραιπαλῶσα καὶ ὀργιάζουσα Ρώμη μέ τὰς ἀγέλας τῶν ψευδοθεῶν της, τοὺς ἀποθουμένους Καίσαράς της καὶ τὴν ἠθικὴν της σῆψιν, τὴν πανταχόθεν ἀφορήτως ἀναδιδομένην. Κάτωθεν ἢ παρθενικὴ καὶ προσευχομένη Ρώμη μέ τὴν ἐκ τῶν μαρτυρικῶν ὀστέων καὶ αἱμάτων ἀναβλύζουσαν νέαν ἠθικὴν ζωὴν. Ἐν τῷ ὑπαίθρῳ “Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, ἡ μεμεθυσμένη”, κατὰ τὴν Ἀποκάλυψιν (ιδ' 8), “ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἁγίων, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν καὶ τῶν βδελυγμάτων τῆς γῆς” (ιζ' 4-5). Ἐν τοῖς ζοφεροῖς καταχθονίοις ὁ σπóρος τοῦ εὐλογημένου σίτου ἐγκυμονούμενος, μέχρις οὗ ὑπὲρ τὴν γῆν ἐξανατείλη καὶ συμπνίξη τὰς ἀκάνθας».

● Ἡ λατρεία τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνες συνήρπαζε, συγκλόνιζε, κατέβαζε τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀνέβαζε τίς ψυχές στὸν οὐρανό. Ἄς διερωτηθοῦμε, γιατί ὁ τρόπος τῆς τελέσεως τῆς λατρείας μας σήμερα δέν ἐλκύει, ἀλλά μᾶλλον ἀπωθεῖ; Ἄν ἐπανέλθουμε στὸν τρόπο τῆς λατρείας τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, θά εἶναι **θέλημα** ἡ λατρεία μας. Θά θέλγη καὶ θά μαγνητίζη τοὺς πιστοὺς, ἀκόμα καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀδιάφορους. Ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος γράφει γιά τὴν ἐπίδρασι, πού εἶχε πάνω του ἡ ζωὴ καὶ ἡ λατρεία τῶν χριστιανῶν:

«Πόσον ἐκλαυσα ὅταν ἄκουσα τοὺς ὕμνους σας, τοὺς ψαλμοὺς σας, τοὺς γλυκεῖς ἤχους πού δονοῦσαν τὴν ἐκκλησία σας! Πόση συγκίνησι δοκίμασα! Κυλοῦσαν μέσα στά αὐτιά μου, μετέφεραν τὴν ἀλήθεια μέσα στήν καρδιά μου. Ἐνα μεγάλο ρεῦμα εὐσεβείας μέ συγκλόνιζε καὶ δάκρυα ἔτρεχαν στὸ πρόσωπό μου καὶ μοῦ ἔκαναν τόσο καλό» (Ἐξομολογήσεις ΙΧ).

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Πόλεμος κατά του «τυράννου»

Ρωμ. στ' 12-13

Ύπακοή στον τύραννο! (στ. 12)

Βασιλιάς ο άνθρωπος. Ὁ Δημιουργός τόν ἔπλασε νά βασιλεύῃ τῆς κτίσεως (Γεν. α' 28-30). Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος μόνος ὑποτάχτηκε καί ἔγινε δοῦλος. Πῆρε τό δῶρο τῆς ἐλευθερίας του καί τό προσέφερε στά πόδια μιᾶς βασιλίσσας, τῆς ἁμαρτίας. Καί ἐκείνη σαδιστικά του τό τσαλαπάτησε. Καί μιά πού τόν εἶδε δοῦλο στά πόδια τῆς, τόν ἔκανε ὅ,τι ἤθελε. Τόν μετέτρεψε σέ ἐλεεινό σκλάβο. Πιόνι στά κέρια τῆς. Τυφλό ὄργανο στά παράλογα καπρίτσια τῆς. «Ὁ ποτέ βασιλεύς τῶν ἐπιγείων πάντων κτισμάτων Θεοῦ, νῦν αἰχμάλωτος ὤφθην ὑπό μιᾶς ἀθέστου συμβουλῆς» (ἀπό τούς αἶνους τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς).

● Αὐτό δέν μπορούσε νά τό βλέπῃ ὁ Δημιουργός. Δέν μπορούσε νά βλέπῃ «τό πλάσμα του τυραννούμενον». Δέν μπορούσε νά βλέπῃ τό πριγκιπόπουλό Του νά βασανίζεται καί νά σύρεται σιδηροδέσμιο στή λάσπη τῆς ἁμαρτίας καί στό βάραθρο τοῦ θανάτου. Γι' αὐτό ἦρθε στή γῆ. Ἔγινε ἄνθρωπος, γιά νά ἐλευθερώσῃ τόν ἄνθρωπο ἀπό τή δουλεία τῆς ἁμαρτίας.

Τί δέν ἔκανε ὁ Θεάνθρωπος γιά τήν ἀπελευθέρωσί μας ἀπό τήν αἰχμαλωσία τῆς ἁμαρτίας! Ἡ ὑψίστη ἐνέργεια τῆς ἀπελευθερωτικῆς Του ἀγάπης: Ὑψώθηκε πάνω στό Σταυρό, γιά νά καταλύσῃ τό κράτος τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου. Τό πανάγιο Αἷμα Του ἔγινε καί ἐξακολουθεῖ μέσα στους αἰῶνες νά γίνεται λυτρωτική χάρις γιά κάθε ἁμαρτωλό, πού βασανίζεται ἀπό τή δουλεία τῆς ἁμαρτίας.

● Ὑστερα ἀπό τέτοια ἀγάπη τοῦ Ἐλευθερωτῆ Ἰησοῦ, πῶς μπορεί ὁ Παῦλος νά μή φωνάζῃ: «Μή! Μή κάνετε τήν ἁμαρτία βασιλίσσα

σας!». Νά τά λόγια του στό στίχο 12 τοῦ ἔκτου κεφαλαίου: «Μή οὖν βασιλεύετω ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θνητῷ ὑμῶν σώματι εἰς τό ὑπακούειν αὐτῇ ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ» (στ. 12). Δηλαδή: Ἄς μή βασιλεύῃ ἡ ἁμαρτία στό θνητό σας σῶμα, γιατί θά σᾶς κἀνῃ νά ὑπακούετε στίς ἐπιθυμίες τῆς.

● Ἡ ἁμαρτία βασίλισσα. Ὅχι, διότι εἶναι βασίλισσα, ἀλλά διότι ἐμεῖς τήν κάνουμε βασίλισσά μας.

Κάποτε τά δέντρα ἤθελαν νά διαλέξουν βασιλιά. Καί κατέληξαν νά διαλέξουν τό ἀγκάθι νά βασιλεύῃ ἀνάμεσά τους. Οὔτε ἡ ἀμπελιά, οὔτε ἡ ἐλνιά, οὔτε ἡ συκιά, ἀλλ' ἡ ἀγκαθιά ἔγινε βασίλισσα (Κριτ. θ' 8-15). Ἡ «ράμνος», ἡ ἀγκαθιά, δέν πίστευε στά μάτια τῆς. Ἐμένα διαλέξατε βασίλισσα; Ναι! «Καί εἶπαν πάντα τά ξύλα τῆ ράμνῳ· Δεῦρο σύ βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν» (Κριτ. θ' 14)...

Ἄγκάθι ἡ ἁμαρτία. Ἀγκιλώνει τή συνείδησι. Πονάει τήν ψυχή. Καί ὅμως! Αὐτήν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι διάλεξαν γιά βασίλισσά τους. Γι' αὐτό δέν λέει ὁ Παῦλος: «Μή τυραννεῖτω», ἀλλά λέει: «Μή βασιλεύετω». Ἐμεῖς μόνοι μας τήν διαλέξαμε ὡς βασίλισσα, κυρίαρχο τῆς ζωῆς μας.

● Ποιός μᾶς σπρώχνει σέ μία τέτοια τρέλλα, νά γινώμαστε δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας; Οἱ ἐπιθυμίες τῆς σαρκός. Δέν εἶναι βεβαίως αὐτόνομες καί αὐτεξούσιες αὐτές οἱ ἐπιθυμίες. Κυβερνῶνται ἀπό κάπου ἄλλοῦ, ἀπό τό αὐτεξούσιο τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλά κι αὐτό τό αὐτεξούσιο μόνο τό ὄνομα ἔχει. Στήν πραγματικότητα δέν εἶναι αὐτεξούσιο. Πρόκειται γιά τή λαβωμένη ἐλευθερία μας, πού ἔχει πάρει ἐπικίνδυνη κλίσι, ὅπως τό καράβι, πού χτυπήθηκε ἀπό τορπίλλη. Δέν φταίει ἡ σάρκα, πού κι αὐτή εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ. Δέν εἶναι ἡ σάρκα

αὐτή καθ' ἑαυτήν κακή. Ἡ προαίρεσις μας τὴν καθιστᾶ κακή καὶ τίς ἐπιθυμίες τῆς ἐπικίνδυνες. «*Ὁὐ τὴν φύσιν ἀναιρεῖ, ἀλλὰ τὴν προαίρεσιν διορθοῖ*» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 17,52).

- Ἡ ἐκούσια ὑποταγή μας στὴν ἁμαρτία ἐξελλίσσεται καὶ γίνεται ἀκούσια. Ἡ ἀρχικὴ γλύκα μεταβάλλεται σέ πίκρα. Αὐτό, πού στὴν ἀρχὴ τὸ ἐπιθυμοῦμε, σπὴ συνέχεια θέλουμε νὰ τὸ τινάξουμε ἀπὸ πάνω μας. Ἄλλὰ δέν μπορούμε. Ἔχει γίνει ἐξάρτησις. Καὶ ἡ ἁμαρτία ἀπὸ ὠραία βασίλισσα, ὅπως τὴν νομίζαμε, ἔγινε σκληρὴ, ἀπαίσια τύραννος. Μιλώντας γιὰ μία ἀπὸ τίς ἁμαρτίες, γιὰ τὴ ρίζα ὅλων τῶν κακῶν, τὴν φιλαργυρία, ὁ ἱερός Χρυσόστομος, τὴν παρουσιάζει σάν τύραννο, πού βασανίζει τὴν ἀνθρωπότητα ὀλοκλήρη.

Αὐτό, πού καθιστᾶ τὴν ἁμαρτία βασίλισσα, τύραννο, εἶναι ἡ ὑπακοή μας στὰ κελεύσματά τῆς. Κανείς δέν εἶναι ἰσχυρός ἐξουσιαστής, ἂν δέν ἔχη πιστούς ὑπηκόους. Πολύ περισσότερο ἡ ἁμαρτία εἶναι ἰσχυρὴ, ἀφοῦ ἡ βασιλεία τῆς εἶναι παγκόσμια καὶ ἀφοῦ ἡ τυραννία τῆς κάνει τὴν ὑπακοή σ' αὐτήν, ἐξάρτησι, βασανισμό.

- Μᾶς ἔπλασε ὁ Θεός νὰ ὑπακούουμε στὰ σωτήρια προστάγματά Του, κι ἐμεῖς ὑπακούουμε στὰ κελεύσματα τῆς ἁμαρτίας.

Θνητό τό σῶμα, ἀθάνατη ἡ ψυχὴ (στ. 12)

Φαίνεται δύσκολο νὰ νικήση κανείς τὴν ἁμαρτία. Ν' ἀπαγκιστρῶθῃ ἀπὸ τὰ νύχια τῆς. Γιὰ τὸν χριστιανό ὅμως τὸ δύσκολο γίνεται εὐκολο. Ἦδη ὑπεμφαίνει τὴν εὐκολία τῆς ἀπελευθερώσεως ὁ Παῦλος μέ τὸ νὰ ὀνομάζῃ τὸ σῶμα «*θνητόν*». Εἶναι παροδικό. Πρόσκαιρος ὁ ἀγώνας. Ἄλλ' ἀκριβῶς αὐτό, τὸ ὅτι τὸ σῶμα εἶναι θνητό, τὸ ὅτι οἱ ἡδονές του ἔρχονται καὶ παρέρχονται, πρέπει νὰ κάνῃ τὸν πιστό νὰ γίνεται πιό προσεκτικός. Ἄξίζει γιὰ τίς ἐπιθυμίες τῆς σαρκός νὰ παραμελῇ ὁ χριστιανός τὴν ἀθάνατη ψυχὴ του;

- Ἄς περιορίσουμε τὴν κυριαρχία τῆς ἁμαρτίας πάνω μας. Ἄς τῆς ἀφαιρέσουμε τὴν καταλυτικὴ ἐξουσία. Ἄς ξεδοντιάσουμε τὸ ἄγριο θηρίο, πού μᾶς κατασπαράζει. Καὶ αὐτό εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ, μέ τὴ δική μας προαίρεσι καὶ πρό παντός μέ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ. «*Πῶς βασιλεύει, φησὶν, ἡ ἁμαρτία; Οὐκ ἀπὸ τῆς οἰκείας δυνάμεως, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σῆς ραθυμίας*» (Ε.Π.Ε.

17,54). Μετάφρασις: Πῶς, λέγει, βασιλεύει ἡ ἁμαρτία; Ὅχι ἀπὸ τὴ δική τῆς δύναμι, ἀλλ' ἀπὸ τὴ δική σου ἀδιαφορία.

Νὰ μὴ βασιλεύῃ ἡ ἁμαρτία. Ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μας, ὅλη ἡ ὑπαρξίς μας, νὰ εἶναι θρόνος τοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ (Α' Κορ. στ' 20). Ἡ ἁμαρτία ἔνα ἄλλο βασίλειμα νὰ δεχθῇ. Τὸ βασίλειμα, πού λέγεται δύσις, σκοτάδι. Νὰ σβήσῃ ἀπὸ μέσα μας.

Ὅργανα τοῦ Θεοῦ (στ. 13)

Μπορεῖ νὰ σβήσῃ ἡ βασιλεία τῆς ἁμαρτίας ἀπὸ μέσα μας, ἂν αὐτοεπιστρατευθοῦμε στό κράτος τοῦ Θεοῦ. Κράτος ἡ ἁμαρτία. Κοσμοκράτωρ ὁ Διάβολος. Ἄλλ' ὁ Χριστός εἶναι ὁ Παντοκράτωρ. Ἡ βασιλεία του αἰώνιος. Στό στρατό Του καλούμεθα. Μᾶς στρατολόγησε μέ τὴν ἀγάπη Του, μέ τὴν ἀγαπητικὴ Του κλήσι (Β' Τιμ. β' 4.). Μία ἐπαναστατικὴ μεταβολὴ μᾶς συνιστᾶ σπὴ συνέχεια τῆς πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολῆς ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ὅπως μέχρι τώρα δουλεύαμε σπὴν ἁμαρτία, ἔτσι, τουλάχιστον ἔτσι, ἄς ὑπηρετοῦμε τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Ὅπως μέχρι τώρα δανείσαμε τὰ μέλη μας καὶ τίς αἰσθήσεις μας γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τῆς ἁμαρτίας, ἔτσι, κι ἀκόμα περισσότερο, νὰ παραδώσουμε τὰ πάντα σπὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὸν ἁγιασμό τὸ δικό μας. «*Μηδέε παριστάνετε τὰ μέλη ὑμῶν ὄπλα ἀδικίας τῇ ἁμαρτία, ἀλλὰ παραστήσατε ἑαυτοὺς τῷ Θεῷ ὡς ἐκ νεκρῶν ζῶντας καὶ τὰ μέλη ὑμῶν ὄπλα δικαιοσύνης τῷ Θεῷ*» (στ. 13). Δηλαδή: Οὔτε νὰ ἔχετε τὰ μέλη σας σπὴ διάθεσι τῆς ἁμαρτίας, ὡς ὄργανο γιὰ τὸ κακό, ἀλλὰ νὰ προσφέρετε τὸν ἑαυτὸ σας στὸν Θεό, ὡς ἀναστημένοι, καὶ νὰ προσφέρετε τὰ μέλη σας σ' Αὐτόν, ὡς ὄργανα γιὰ τὸ καλό.

- Τὰ μέλη τοῦ σώματος καὶ γενικά οἱ αἰσθήσεις μας, πού ὡς λειτουργίες ἀποτελοῦν θαύματα τοῦ Θεοῦ, ἀποτελοῦν μέσα καὶ ὄπλα. Τὸ ἴδιο μέλος χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς μέσο τῆς ἁμαρτίας, τὸ ἴδιο λειτουργεῖ καὶ ὡς ὄργανο τοῦ Θεοῦ. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ χρῆσι. Καὶ ἡ χρῆσις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ψυχὴ, ἀπὸ τὴν ἐλευθέρη ἐπιλογὴ, ἀπὸ τὴν διάθεσι τοῦ ἀνθρώπου, ἀπ' αὐτό, πού ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὀνομάζει συνήθως «προαίρεσιν».

Οἱ δύο χρήσεις τῶν μελῶν μας:

● «*Όπλα ἀδικίας τῆ ἁμαρτία*» (στ. 13). Τό κακό εἶναι ἀδικία. Ὅχι μόνο, διότι εἶναι τό ἀντίθετο τῆς ἀρετῆς, πού γενικά ὀνομάζεται στή γλῶσσα τῆς Γραφῆς «δικαιοσύνη», ἀλλά καί διότι προκαλεῖ ἀδικία καί σέ μᾶς καί στούς ἄλλους. Ὅταν κάποιος πρέπη νά λάβη τό πρῶτο βραβεῖο καί κάποιος ἔρχεται καί τοῦ τό ἀρπάξῃ, αὐτό εἶναι ἀδικία.

Ἄδικοῦμε τόν ἑαυτό μας· κερδίζουμε τήν κόλασι καί κάνουμε τόν παράδεισο.

Ἄδικοῦμε καί τούς ἄλλους μέ τό κακό. Ποικιλοτρόπως τούς ἀδικοῦμε

Ἄδικοῦμε πρό παντός τήν ψυχή μας. Φαντασθῆτε ἄνδρα σύζυγο, πού ν' ἀδιαφορῆ τελείως γιά τή γυναῖκα του, νά τήν βασανίζῃ, καί τελικά, σάν πεθαίνῃ, νά μή τῆς ἀφήνῃ τίποτε γιά κληρονομιά. Ἐκλεκτή σύζυγος τοῦ σώματος εἶναι ἡ ψυχή. Καί ὅμως βάνουσα ἀδικεῖται. Ὅλο τό ἐνδιαφέρον γιά τό σῶμα. Γι' αὐτό ὁ Παῦλος ὠνόμασε τά μέλη τοῦ σώματος, ὅταν δουλεύουν γιά τήν ἁμαρτία, «*ὄπλα ἀδικίας*» (στ. 13).

● «*Όπλα δικαιοσύνης τῷ Θεῷ*» (στ. 13). Εἴμεθα «*ἐκ νεκρῶν ζῶντες*» (στ. 13). Ἄν κάποιος νεκρός ἀναστεινόταν, ἔχοντας πλέον τή φρικτή πεῖρα τῆς κολάσεως, τί θά ἔκανε; Ἀσφαλῶς θά ζητοῦσε ἔλεος γιά τίς ἁμαρτίες, πού διέπραξε, καί θά προσέφερε τόν ἑαυτό του καί τά μέλη του γιά τή διακονία τοῦ καλοῦ. Ἔτσι ὀφείλει νά αἰσθάνεται κάθε πιστός. Ὁ

Κύριος τόν ἀνέστησε. Τόν ζωντάνεψε. Τόν πῆρε ἀπό τό σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας καί ἀπό τή νέκρα καί τόν ζωοποίησε. Δέν ἔχει πλέον τό δικαίωμα νά δανείζῃ τά μέλη του στά ἔργα τοῦ σκότους.

Ἄλλά καί γιά ἄλλο λόγο τονίζει ὁ Παῦλος τή ζωοποίησί μας ἀπό τόν Χριστό. Ἐκεῖνος, πού ἔκανε τό δύσκολο, καί μᾶς ζωντάνεψε, μᾶς ἀνέστησε-χρί, αὐτός ὁ ἴδιος μπορεῖ νά μᾶς ἐνισχύσει καί γιά τό εὐκολώτερο, νά παραστήσουμε τά μέλη μας ὄργανα τοῦ καλοῦ, τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀγιότητας.

● Ὅργανα δικαιοσύνης τά μέλη μας καί ὅλες μας οἱ αἰσθήσεις. Ἀπό ἐμπαθεῖς νά γίνουν ἐργαλεῖα τοῦ καλοῦ. «*Δικαιοσύνη*» σημαίνει ἀρετή. Καί ἡ ἀρετή τότε εἶναι ἀγιότητα δική μας καί δόξα τοῦ Θεοῦ, ὅταν γίνεται «*τῷ Θεῷ*». Γιά τόν Θεό καί μέ τόν Θεό.

Ἄς σημειωθῆ καί τοῦτο: Ὀνομάζει ὁ Παῦλος «*ὄπλα*» τά μέλη τοῦ ἀνθρώπου, διότι ἡ παροῦσα ζωή εἶναι ἕνας πόλεμος. Τό παρήγορο γιά κάθε χριστιανό εἶναι, ὅτι δέν εἶναι μόνος στόν πόλεμο αὐτό. Ἔχει στρατηγό, μέ δύναμι καί ἀγάπη. Ἐκεῖνος, ὁ Χριστός, πηγαίνει μπροστά. Ἐκεῖνος καθιστᾷ καί τά ἀδύνατα ἀνθρώπινα ὄπλα, δυνατά. Ἐκεῖνος σηκώνει τό μεγάλο βᾶρος τοῦ ἀγῶνα. Ἐκεῖνος ἔχει ἔτοιμο καί τό βραβεῖο. Ἀρκεῖ ὁ πόλεμος κατά τοῦ κακοῦ νά εἶναι ἀνύστακτος.

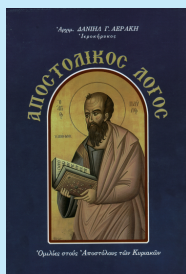
Δ.Γ.Α.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη

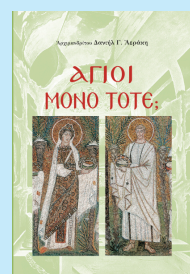
Κυριακοδρόμια καί ἑορτοδρόμια (προσφορά)

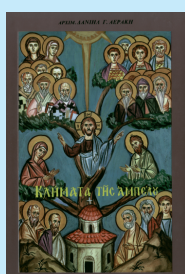
Στά Εὐαγγέλια τῶν Κυριακῶν. Σελ. 560.

Στούς Ἀποστόλους τῶν Κυριακῶν. Σελ. 480.

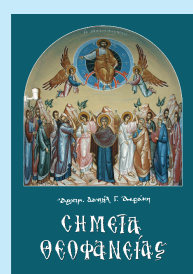
Σέ γιορτές ἁγίων. Σελ. 398.

Σέ γιορτές Θεοτόκου καί ἁγίων. Σελ. 556.

Σέ γιορτές Θεοτόκου καί ἁγίων. Σελ. 320.

Σέ Δεσποτικές γιορτές. Σελ. 370.

Ἐξι βιβλία μέ ὀμιλίες στά Εὐαγγέλια, στούς Ἀποστόλους, στίς Δεσποτικές ἑορτές καί σέ λοιπές γιορτές. Καί τά ἔξι, ἀντὶ 72 εὐρώ, **μόνο 40 εὐρώ**. Ἡ προσφορά ἀποστέλλεται ἐπὶ ἀντικαταβολῇ. Τηλεφωνήστε: 2103212713 ἢ 2109765440.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἀντιθέσεις

Υπάρχουν πράγματα, πού μεταξύ τους είναι αντίθετα και αναιρετικά. Ἀποκλείει τό ἓνα τό ἄλλο. Ἡ φωτιά ἀποκλείει τό νερό. Τό νερό δέν συνυπάρχει μέ τή φωτιά. Τό σκοτάδι ἀποκλείει τό φῶς. Τό φῶς καταδιώκει τό σκοτάδι.

- Ἡ ἀρετή ἀντιτίθεται στήν κακία. Ἡ κακία ἐκδιώκει τήν ἀρετή.

- Ὁ Χριστός δέν συνυπάρχει μέ τόν ἀντίχριστο. Ὁ ἀντίχριστος ἀποκλείει ἀπό τή ζωή του τόν Χριστό.

Φυσικά γιά τήν ἀντίθεσι, πού ὑπάρχει στόν κόσμο, ὁ μόνος, πού δέν φταίει, εἶναι ὁ Χριστός.

- Ὁ Χριστός εἶναι ἡ θέσις.

- Στόν κόσμο ἦλθε, γιά νά φέρη τή σύν-θεσι, γιά νά ἐνώσῃ τόν ἄνθρωπο μέ τόν Θεό, τούς ἀνθρώπους μεταξύ τους. Ἡ σάρκωσις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ σημαίνει σύνθεσι, ἀπόλυτη ἐνωσις τῆς θείας καί τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

- Γιά τήν ἀντίθεσι ἔνοχος εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ὁ Χριστός εἶναι σάν τόν ἥλιο. Ἡ θέσις του εἶναι δεδομένη: θέσις προσφορᾶς καί εὐεργεσίας. Χαρίζει τίς ζωογόνες του ἀκτίνες σέ ὅλη τή γῆ. Ὅσοι ἔχουν μάτια ὑγιῆ, ἀπολαμβάνουν τίς ἀκτίνες του. Ἐκεῖνοι ὅμως, πού τά μάτια τους εἶναι ἄρρωστα, δέν ἀντέχουν στό φῶς τοῦ ἡλίου ἀντιδροῦν στήν ἀκτινοβολία του φορᾶνε μαῦρα γυαλιά ἢ κλείνουν τά μάτια τους. Φταίει γι' αὐτή τή διαφοροποίησι ὁ ἥλιος; Ἀσφαλῶς ὄχι.

Ἔτσι δέν εὐθύνεται καί ὁ Χριστός, πού καθίσταται «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λουκ. β' 34). Ἄλλοι ἀνοίγουν τά μάτια τῆς πίστεως τους καί ἀπολαμβάνουν τίς σωτηριώδεις ἐνέργειές Του. Ἄλλοι ἀντιδροῦν. Δέν θέλουν ν' ἀσχολοῦνται μέ τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία Του.

- Τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι τό κατ' ἐξοχήν ἐνωτικό, γίνεται διχαστικό, λόγω τῆς διαφορετικῆς στάσεως τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Ἰδιος εἶπε: «Μή νομίσητε, ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπί τήν γῆν... Ἦλθον διχάσαι ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρός αὐτοῦ καί θυγατέρα κατὰ τῆς μητρός αὐτῆς καί νύμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς» (Ματθ. ι' 34-35).

Θέσις καί ἀντίθεσις ὁ Χριστός.

- Ἄλλοι Τόν θαυμάζουν καί διακηρύνουν: «Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος» (Ἰωάν. ζ' 46).

- Ἄλλοι Τόν πολεμοῦν. Οἱ φαρισαῖοι π.χ. Τόν ἀποκαλοῦν «πλάνον» (Ματθ. κζ' 63) καί «Βεελζεβούλ» (Ματθ. ι' 25).

Τίς σφοδρότερες ἀντιθέσεις τίς βλέπουμε στά Πάθη Του, στό σταυρό Του, στήν ταφή Του, στήν ἀνάστασί Του. Τοῦ ἀνήκει θεϊκός θρόνος. Σταυρό Του προσφέρουν οἱ ἄνθρωποι, καί ἐκεῖ Τόν καθηλώνουν.

Τίς ἀντιθέσεις στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ παρουσιάζει θαυμάσια ὁ γνωστός ὕμνος «Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ...» (ἤχ. βαρῦς), πού εἶναι ἀπό ὀμιλία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου:

«Πρός τοὺς ἀχαρίστους ὁ Εὐεργέτης.

Πρός τοὺς αἰχμαλώτους ὁ Ἐλευθερωτής.

Πρός τοὺς ἐν σκότει καθημένους ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης.

Ἐπί τόν σταυρόν ὁ Ἀπαθής.

Ἐπί τόν ἄδην τό Φῶς.

Ἐπί τόν θάνατον ἡ Ζωή.

Ἡ Ἀνάστασις διὰ τοὺς πεσόντας».

Στραγγαλιστές

Θιδεχθές καί ἀποτρόπαιο χαρακτηρίστηκε τό ἔγκλημα, πού συνέβη τή νύκτα τῆς 11ης Μαΐου στά Γλυκά Νερά Ἀττικῆς. Κλέφτες δολοφόνοι μπή-

καν στό σπίτι, πού διέμενε 32χρονος πιλότος μέ τήν 20χρονη σύζυγό του καί τό μόλις ένδεκάμηνο μωρό τους (κοριτσάκι). Ήφαχναν γιά χρήματα καί χρυσαφικά οί τρεῖς σεσημασμένοι έγκληματίες.

Ήδεσαν χειροπόδαρα τόν άνδρα, φίμωσαν καί στραγγάλισαν τή νεαρή μητέρα, σκότωσαν τό σκύλο νά μή γαυγίξει, άφησαν τό μωρό νά κλαίη πάνω στό άψυχο σωμα της μητέρας, καί άνενόχλητοι έφαχναν γιά τόν... κρυμμένο θησαυρό! Δέν θά έλεγε κανείς, ότι βρήκαν πολλά χρήματα καί πολλά κοσμήματα. Τό **έγκλημά** τους όμως ήταν φρικτό καί ή πρόθεσίς τους σατανική.

- Οί αστυνομικές άρχές έχουν κινητοποιηθή. Ο ύπουργός Προστασίας τοϋ Πολίτη κ. Χρυσοχοϊδης **έπεκήρυξε** τους τρεῖς ψυχρούς δολοφόνους άντί 300.000 ευρώ. Καί βέβαια δέν ύπάρχει ζυγαριά νά εκτιμήση τήν αξία της ανθρώπινης ζωής. Άλλά τό προσφερόμενο ποσό είναι ή κίνητρο ή άμοιβή γιά όποιον θά συμβάλη στην άνεύρεσι των ανθρώπομορφων θηρίων της 11ης Μαΐου.

- Παρουσιάστρια ειδήσεων διετύπωσε τό έρώτημα: «*Πώς αυτοί οί δολοφόνοι φέρον τόν τίτλο τοϋ ανθρώπου;*». Ήμεῖς τό ένα «*Πώς;*» τό τριπλασιάζουμε:

- *Πρώτο* «*Πώς;*». Πώς νά ονομάσουμε

άνθρώπους αυτούς πού μπροστά στά ματάκια ενός μωροϋ στραγγαλίζουν τή νεαρή μητέρα του; Αυτοί, προτοϋ νά στραγγαλίσουν τή μητέρα, είχαν στραγγάλισει κάθε **μορφή άνθρωπισμοϋ**. Εΐχαν στραγγάλισει κάθε ήθικό στοιχείο μέσα τους, κάθε φωνή συνειδήσεως, κάθε αντίδρασι ανθρώπινης συμπεριφοράς. Δέν ονομάζονται άνθρωποι τέτοιας μορφής έγκληματίες, άλλ' οϋτε μέ άγρια θηρία μπορούν νά έξομοιωθοϋν.

- *Δεύτερο* «*Πώς;*». Πώς νά ονομάσουμε άνθρώπους, ειδεχθείς έγληματίες, πού έχουν ως έπάγγελμα (νόμιμο καί προσοδοφόρο) νά στραγγαλίζουν κατά συρροήν μικρά παιδιά, **άγέννητα βρέφη**, κυφορούμενες ύπάρξεις; Λέγονται άνθρωποι όσοι μέ έπιστημονικό τρόπο στραγγαλίζουν παιδάκια, άγγελούδια, μόνο καί μόνο γιατί δέν τά θέλουν οί γονείς τους; Πώς νά ονομάσουμε «άνθρώπους» όσους ύπεισέρχονται στό άγιο άσυλο καί άβατο, πού λέγεται **κυφορία**, καί στραγγαλίζουν μέ τίς **έκτρώσεις** (άμβλώσεις) τά θαυμασιώτερα άνθρώπινα όντα; Δέν χρειάζεται νά επικυρηθοϋν οί τοιοϋτοι στραγγαλιστές. Μόνοι τους έμφανίζονται στό ταμείο καί εισπράττουν τήν «*τιμή αίματος*», τά τριάκοντα άργύρια τοϋ... κόπου της φρικτής έγκληματικής τους ένέργειας!

- *Τρίτο* «*Πώς;*». Πώς νά ονομάσουμε άνθρώπους όσους νομοθετοϋν τήν έλαχιστοποίησι της ποινής γιά **ισοβίτες δολοφόνους** καί τους δίνουν τό δικαίωμα νά βγαίνουν από τή φυλακή, γιά νά βάψουν πίο κόκκινα τά χέρια τους μέ τά νέα έγκλήματα πού έχουν σχεδιάσει; Καί πώς νά ονομάσουμε άνθρώπους τά θηρία τοϋ δρόμου, πού διαδηλώνουν **συμπαράστασι** sé ειδεχθείς δολοφόνους (τύπου Κουφοντίνα);

- Ο άνθρωπος, όταν δέν είναι αληθινός χριστιανός, καταντᾶ **ύπάνθρωπος** καί **άνθρωποκτόνος** (Α' Ιωάν. γ' 15).

Εΐναι έλευθερία;

πό τίς 14 Μαΐου καταργήθηκαν οί περισσότεροι περιορισμοί, πού είχαν τεθή γιά λόγους ύγειονομικούς.

ΙΩΑΝΝΗΣ ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ιδιοκτήτης: Σύλλογος «Ιωάννης ο Βαπτιστής»

Ύπεύθυνος έκδόσεως: Άγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Άθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ύπεύθυνος Τυπογραφείου:

B. Μπουζάλας. 25 Μαρτίου 124, Περιστερί

Έτησία συνδρομή:

Έσωτερικού 10 €. Κύπρου 20 €.

Έξωτερ.: Εύρώπης 20 €. Άμερικης: δολ. 25.

Καναδά καί Άυστραλίας: δολάρια 30.

Έπιταγές καί έπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Άθήνα.

Τὴν ὄλη προσπάθεια σταδιακοῦ ἀνοίγματος τῆς ἀγορᾶς, τῆς ἐστίασης, τῶν σχολείων, τῶν ὡρῶν κυκλοφορίας, τῶν μεταβάσεων ἀπὸ νομὸ σὲ νομὸ, τῶν τουριστικῶν ταξιδιῶν, τῶν πάσης φύσεως διασκεδάσεων, τὴν ὠνόμασαν «ἐλευθερία»!

- Τὸ ὅτι βέβαια ὁ κορωνοϊὸς εἶναι ἓνα εἶδος σκλαβιάς, αὐτὸ εἶναι γεγονός. Καί τὸ ὅτι τὰ μέτρα προστασίας ἀπὸ τὴν τυραννία του ἀποτελοῦν ἐξασφάλισι (μερικὴ τουλάχιστον) τῆς ἐλευθερίας, πού λέγεται ὑγεία, καί αὐτὸ εἶναι γεγονός.

- Ὑπάρχουν περιορισμοί, πού ἐξασφαλίζουν ἐλευθερία, καί ὑπάρχουν «ἐλευθερίες», πού ὀδηγοῦν στὴν ἐξάρτησι καί στό ἀλυσόδεμα.

- Ἐλευθερία π.χ. δέν εἶναι ν' ἀνοίξουν οἱ παραλίες καί νά ὀργιάζῃ ὁ γυμνισμός.

- Ἐλευθερία δέν εἶναι ἡ ἄρσις τῶν περιοριστικῶν μέτρων γιὰ νά ἐπιτευχθῇ ἡ ἀσυδοσία τῶν νυκτερινῶν ὀργίων.

- Ἐλευθερία δέν εἶναι νά κλείνουμε τὴν πόρτα στὸν ἀνεπιθύμητο ἐπισκέπτη πού ὀνομάζεται κορωνοϊός, καί ἀπὸ τὴν ἄλλη νά ἀνοίγουμε διάπλατα τίς πλατείες ὄλη τὴ νύκτα γιὰ νά τὸν ὑποδεχόμεθα πὸ πανηγυρικά.

- Ἐλευθερία δέν εἶναι νά παίξῃ ὄλη τὴ νύκτα ἡ ὀργιώδης μουσική, μόνο καί μόνο γιὰ νά χάνουν οἱ φιλήσυχοι τὴν ἐλευθερία τους νά κλείσουν λίγο τὸ μάτι τους!

- Ἐλευθερία δέν εἶναι νά εὐτελίζονται τὰ στοιχειώδη μέτρα, πού συμβάλλουν στό χτίσιμο τοῦ «τείχους τῆς ἀνοσίας». Μία «ἐλευθερία», πού σύρει στό «κάνω ὅ,τι θέλω», δέν εἶναι ἐπιστροφή στὴν «κανονικότητα» (μεγάλη κουβέντα!). Μία τέτοια ἐλευθερία δέν φέρνει «ἀνοσία», ἀλλ' εἶναι «ἀνοησία».

- Ἄν πρέπη νά χαλαρώσουν τὰ «μέτρα», αὐτὸ θά τὸ ἀποφασίξῃ ἡ μείωσις τοῦ κινδύνου τῆς πανδημίας. Ἄλλὰ χαλάρωμα «μέτρων» δέν σημαίνει χαλάρωμα τοῦ κοινωνικοῦ ἱστοῦ, χαλάρωμα τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καί ἀξιών.

- Τὸ μέτρο καθιστᾷ κάτι ὡς καλὸ ἢ κακό. Ἡ «ἀμετρία ἐστὶν ἀμαρτία», λέει ὁ

ιερός Χρυσόστομος. Θέλουμε μέτρο στὴ ζωὴ μας. Ζύγι στὶς ἐνέργειές μας. Φραγμὸ στὸν κατήφορο. Περιφρούρησι τῆς ὑγείας μας. Χειραγώγησι τῆς ψυχῆς μας. Θέλουμε ἐλευθερία ζωῆς, ὄχι «ἐλευθερία» θανάτου.

Ἀνάβουν φωτιές

Τοὺς τελευταίους μῆνες κοντὰ στὴν πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ κυριαρχεῖ καί τὸ θέμα τῆς λεγομένης «σεξουαλικῆς παρενόχλησης». Ἀπὸ διαφόρους ἀθλητικούς καί καλλιτεχνικούς χώρους ξεπηδοῦν καταγγελίες ἐναντίον κυρίως ἰθυνότων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐπιδόσεις σὲ αἰσχρὲς πράξεις, ἄλλοτε ὡς ὠλοκληρωμένες σεξουαλικές ἐνέργειες καί ἄλλοτε ὡς συχνές ἢ καί συνεχεῖς σεξουαλικές παρενοχλήσεις!

- Κανεὶς δέν ἐπικροτεῖ τὸ κυνήγι σατύρων, πού ἐκμεταλλεύονται τὴν ἐπαγγελματικὴ τους «ὑπεροχὴ» καί τὴν ἐξουσιαστικὴ τους θέσι, καί ἐπιτίθενται σὲ νεαρά κορίτσια (ἢ καί ἀγόρια), προκειμένου νά ἱκανοποιήσουν τὴ σεξουαλικὴ τους διαστροφή. Καί μιᾶμε γιὰ διαστροφή, διότι ἡ νόμιμη σχέση ἀνδρὸς καί γυναικὸς μέσα στὴν ἱερότητα τοῦ γάμου καί στὴν οἰκογενειακὴ θαλπωρὴ ἀποτελεῖ λειτουργία, πού ὁ Δημιουργὸς Θεὸς χάρισε στὸν ἄνθρωπο.

- Ὅταν μία φυσιολογικὴ λειτουργία καταντᾷ διαστροφή, τότε ὁ κόσμος γίνεται ζούγκλα καί τὰ ἐγκλήματα βρίσκονται σὲ ἡμερήσια διάταξι. Καί ἐν προκειμένῳ γεννῶνται καί τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα:

- Γιατί μία σεξουαλικὴ παρενόχλησις εἶναι ἀποτρόπαια ὅταν τελῆται στὴν ἡλικία τῶν 12 ἢ 13 ἐτῶν, καί δέν εἶναι ἀποτρόπαια καί ὅταν τελῆται σὲ κορίτσι ἢ ἀγόρια τῶν 20 καί 22 ἐτῶν;

- Γιατί ἡ παράνομη σεξουαλικὴ πράξις (ἐκτός δηλαδὴ τοῦ νομίμου γάμου) εἶναι διαστροφή ὅταν ἔχη τὸ στοιχεῖο τῆς βίας, καί δέν εἶναι διαστροφή ὅταν τελῆται «κοινῇ συναινέσει»;

- Γιατί ἀπαιτοῦμε ἀπὸ τοὺς ἄνδρες (καί

καλῶς τό ἀπαιτοῦμε) νά προσέχουν τά μάτια τους καί νά μή βλέπουν **ἡδονιστικά** τά σώματα τῶν γυναικῶν, καί δέν συνιστοῦμε καί στίς γυναῖκες καί στά κορίτσια νά μήν **ἐρεθίζουν** τά μάτια τῶν ἀνδρῶν μέ τήν προκλητική τους ἐμφάνισι, μέ τό ξεγύμνωμά τους;

Ἄφοῦ δέν ἔχει εὐθύνη; Ἄφοῦ ἐν γνώσει του βάζει τή φωτιά στό δάσος; Ὅλα τά κορίτσια, καί οἱ γυναῖκες γενικώτερα, πού οὐσιαστικά δέν «ντύνονται»,

ἀλλά «γδύνονται», δέν θεωροῦνται ἐμπρηστές, πού ἀνάβουν φωτιές σεξουαλικῆς μανίας καί τρέλλας στούς ἀνδρες; Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης τονίζει: «*Πᾶν τό ἐν τῷ κόσμῳ ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκός καί ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν καί ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου...*» (Α' Ἰωάν. β' 16).

● Γιατί οἱ **γονεῖς** δέν εἶναι ἠθικοὶ αὐτουργοὶ σεξουαλικῆς παρενοχλήσεως ἢ καί βιασμοῦ, ὅταν ἐπιτρέπουν στά κορίτσια τους ἐμφάνισι προκλητική, ξεγύμνωμα τοὺς θερινούς μῆνες, ἐξόδους μέ φίλους καί φιλενάδες καί διασκεδάσεις καί «πάρτυς» σέ νυκτερινά κέντρα;

● Γιατί λησμονήσαμε, ὅτι τά ἀγόρια καί τά κορίτσια δέν εἶναι γιά «ἐλεύθερες» προγαμιαῖες σχέσεις, ἀλλά πρέπει νά καθοδηγοῦνται στό πῶς θά δημιουργήσουν ὠραῖες οἰκογένειες, διατηρώντας τήν ἱερότητα τοῦ σώματός τους;

● Γιατί ἀφήσαμε τά σπίτια μας νά τά κατακτοῦν τά **αισχρά θεάματα**, πού ἐκπέμπουν τά ποικίλα ἠλεκτρονικά μέσα; Ὅταν βάζης συνέχεια βενζίνη στόν ἤδη ἀναμμένο πειρασμό τοῦ μυαλοῦ καί τῆς σάρκας, σέ διαστροφή ὑποχρεωτικά ὀδηγεῖσαι. Γι' αὐτό καί ὁ Χριστός διδάσκει, ὅτι ἡ σεξουαλική διαστροφή ξεκινᾷ ἀπό τά μάτια (Ματθ. ε' 28. στ' 22).

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί γιά τό 2021

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος **2021**.

● Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548

● Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

● Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Κατασκήνωση 2021
Ἁγίου Στεφάνου
Περαχώρας Λουτρακίου
Ἀγόρια Δημοτικοῦ
5 - 12 Ἰουλίου
Ἀγόρια Γυμνασίου-Λυκείου
13-21 Ἰουλίου
Κορίτσια
22 Ἰουλίου - 3 Αὐγούστου
Πληροφορίες στά τηλέφωνα:
2103212713, 2109765440
e-mail: **info@ioannisvaptistis.gr**
Τηλεφωνήστε ἐγκαίρως

Παίρνεις τήν εὐθύνη;

Ἐταν λές στόν ἄλλον νά μή δεχτῆ τήν προτεινόμενη ἀπό τοὺς εἰδικούς λειμωξιολόγους ἀγωγή, ἔχεις σκεφθῆ τό βάρος τῆς εὐθύνης;

● Ὅταν θεωρῆς τή γνώμη σου ὑπεράνω τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης καί τῆς προτροπῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἔχεις σκεφθῆ τό βάρος τῆς εὐθύνης;

● Ὅταν ἀποφαίνεσαι, ὅτι θά ἔπρεπε νά περιμένουμε 15 χρόνια γιά νά δεχτοῦμε τήν προτεινόμενη ἀπό τοὺς εἰδικούς ὄλου τοῦ κόσμου ἀγωγή, ἔχεις σκεφθῆ τό βάρος τῆς εὐθύνης;

● Μήπως τή δική μας ἐπιλογή δέν ἔχουμε δικαίωμα νά τήν ἐπιβάλλουμε σέ ἄλλους; Καί μήπως ἡ εὐθύνη τότε εἶναι ἀσήκωτη;